

Ա Ն Վ Ե Ր Ն Ա Գ Ի Ր

Բարեկամներ, հեռու, մօտիկ,
 Կը հաւատամ ես տակաւին
 Թէ բարի է մարդն հոգածին,
 Ձեռքէն ելած իր Աստուծոյն:

Ջի մարդն հրաշք, լաստ խորհուրդի,
 Եւ իմաստի լայն առագաստ,
 Կը կըրէ շունչն անմահական
 Արարիչին տիեզերքի:

Հոգիս դեռ չէ ծախած ինքզինքն
 Ոսկի հորթին, կը հաւատամ
 Ես տակաւին բարեկամին,
 Սիրտը որուն կը տըբռնի:

Սիրտիս հետ հաշտ եւ կը բաժնէ
 Ուրախութիւնն ու տրտմութիւնն,
 Համակեղրոն մեր սիրտերուն,
 Ուրկէ կ'անցնի վազքն նոյն արեան:

Հեռու չէ օրն, երբ պիտ' գրկուին
 Ջոյգ աշխարհներ, երկինք, երկիր,
 Համբոյրովը աստուածային,
 Նոր երկունքով մը բեզմնաւոր:

Կը հաւատամ թէ ապագան,
Արշալոյսի պէս ոսկեգունդ,
Պիտի բացուի երկրի վըրայ,
Եւ դահիճներն մեր օրերուն,

Մունկի եկած գոհերուն դէմ,
Ապաստանած անոնց գութին,
Պիտի ողբան ռիւրներն սեւ,
Անխղճօրէն գոր գործեցին:

Ժամանակներն մութ եւ անգայտ,
Սիրոյ երաշֆով լուսման պիտի,
Արտախուրած սիրտերը մեր,
Ոսկի կապովն երկիւնքներու:

Ժամանակի թելն ոսկեհիւս,
Փաթթած ինքզինքն ճախարակին
Յաւերժութեան, պիտի կարէ
Պատմունան նոր հէֆ մարդկութեան:

Մարդ չէ եկած աշխարհը այս,
Կերն ըլլալու անարգ մահուան,
Գիտէ թէ կայ ճեղք մը բարի
Զինք տանելու անմահութեան:

ՀՈՒՐԾԱՄ

